

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swóbný statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosc da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes mana
Njech ci khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbiske njedželske łopjeno

Čałožil 1891 Čhrjebjanski farar dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

13. junija 1937

Bauzen

3. njedžela po štoj. Trojizy.

Čap. skutki 4, 8—22.

W njeje w žanym druhim ta šbóžnosć; tež njeje žane druge mjeno pod njebjom date čłowjekam, w kotrymž my mohli šbóžni być.

Hdnj je Ješuš prajil k swojim wučomnikam: a budžecze hidženi wot kóždeho mojeho mjena dla, a hdnj woni to drje tehdom hišće njeju žyle rosumili, tu w našim kłowie so nam powěda, kał bórny so na nimi tuto kłowo dopjelni. Nicžo druge nejstaj Pětr a Jan sawinowałoj, hač so staj na khorym, kiž běše khorom wot naroda hem, dołonjałoj skutk lubosće a staj jeho stroweho činiłoj w mjenje Jesom Čhrjsta, kotrehož běchu židža skónzowali, kiž pak běše je swojim horjestacjom sjewil tu móž, kotraž nětko w nimaj skutkuje. Dla tutoho skutka, a dofelž ludej předomashtaj wo tutym Ješužu, dachu jeju wšichski měšnižy a sadduzejšy do jastwa čyžnyc, a nětko stejestaj pšed wšolej radu, so byshtaj so samłowiłoj. Hidženje pšecziwo Ješušej traje tež dale po jeho kmierezi. Što mohł licžic wšichkich tych nje-pšeczelow, kiž so wojowali pšecziwo Ješušej. Snajemy se stawisnow wojny, kotrež so 7, 10 haj kamo 30 lět traše; wojowanie pšecziwo Ješušej traje lěttykazy.

Nětko so wěcze njemóžemy pohanam džiwac, hdnj so stajeja pšecziwo Ješušej a pšecziwo jeho wučbje. Pšetož to, štož won so žada, je wšak ja nich něšto njewu-šćhane; woni dnrba tak wjele toho wotpołožic, štož je jim lube a spodobne, a to, štož so wot nich žada, je ja nich něšto žyle noweho, tak so móžemy rosumic, so so wšcho w nich pšecziwo tutomu Ješušej spjeczuje. Ale toho dnrbi-my so woprawdže džiwac, so so tajke nje-pšeczelstwo pšezo-šak tež tam pošćhuje, hdnj je jeho mjeno snate hižo pšes-łětstotki a lěttykazy. Ale wono tu je, a dženska dnrba mili-

ionn kšesćijanow šhonicž wěrnosc k nješoweho kłowa: a budžecze hidženi wot kóždeho mojeho mjena dla.

Pšezo šak so prashamy: Što dha je tutón Ješuš činił a rěčal, so so tajke hidženje pšecziwo njemu šěhne? Je dha wón naž čłowjekow hidžil, abo je wón něšto wučil, štož by mohło nam škodžic? Abó njeje wjele bóle jeho žyle skutkowanie nješene wot teje lubosće, kotraž so horje-bjerje po kóždym, kiž je w nuy čěla a wošebje duške? Njeje wón tón, wo kotrymž profeta Jesajaš wěšće: Nalemjenu sczinu njebudže wón dolemic a žehliwy kuzoh njebudže wón wuhažnyc? Wón je tón, kiž wita a wabi: Wójce hem ke mni wšchitzy, kiž wy spróžni a wobčeženi scze, ja chzu waž wofšewic. W njelicžomna ja licžba tych, kiž so kmieli tajke wofšewjenje šhonicž.

Alle wšak jene namačamy pola tuteho Ješuša, a s teho móžemy rosumic to hidženje kwešta pšecziwo njemu: wón je tón muž teje wěrnosće, teje wěrnosće, kotraž dže hač na dnjo. W tutej jeho wěrnosći stej čłowjek nětk pšed Ješužom jako klabny hrěšnik, kiž je šubieny a šatamany. W nětk chzemy wěrn być: komu s naž hordny, kamo prawny čłowjekow so to spodoba, hdnj so nam praji, so naše žiwje-nje a wšcho naše činjenje stej pod mozu hrěcha? — Alle nětk wšak njeje to Ješušowa wola, so by naž s tutej swojej wěrnosću chzyl čwilowac. Wěcze, njeměrne chze wón s tym činic naše wutroby; wón chze naž s tym wabic, so bychmy wonpuc a pomoz pntali w tajkej nuy, a wón nam połaš puc a pomoz, wón, kiž praji k hrěšnikaj to troštowaze a po-šćnjaze kłowo: Budž troštny; twoje hrěchi so tebi wodate. Nětk klicž tež nam, štož tu Pětr praji: W njeje w žanym druhim ta šbóžnosć, tež njeje žane druge mjeno pod njebjom date tym čłowjekam, w kotrymž my mohli šbóžni być.

Hdnj pak to wěmy, dha tež njedhamy wošćabnyc w kšo-dženju s nim a ja nim. Wutrobu wofšewjaze je to, štož

tu widzimy na Pětru a na Janu, a šhtož křšćimny i jeju
kłowow. Mózna wyhoła rada chze jimaž sakasacž, so nje-
byshtaj wjazn předowaloj a kweđćenje dawaloj wo Jesužu.
Šhto je to do rjaneho wotmolwjenja i jeju erta: Esudžće
wy žami, hač pšched Bohom je prawe, so bndmój mój waž
bóle pošluchałoj, hdnž-li Boha. A hišćće dženža je to pšhi-
klušnosć kóždeho křešćijana, so bo njemóžemny teho wošta-
jicž, so njebychmny kweđćenje dawali wo našej wěry do
Jesom Khrysta.

Pětr a Jan staj křoblosć a wjekełosć k tajtemu kweđ-
ćenju dostałoj i teje wěstołće, so bēšče jimaž ta šbóžnosć ru-
lowana w jeju Knjesu Jesužu Khrystužu. W nim staj wo-
naj a i nimaj cži druhy wěrjazy potom kwoj skutk dale wjedli
je žohnowanjom.

Tež dženža je taž, so je to přenje, so dyrbimny Jesuža pó-
snacž a pšhiwšacž jako teho, w kotrymž je ta šbóžnosć. Šhtož
teho ma, ja teho šhubi wšcho druge kwoju wažnosć. Sa taj-
teho woštanje to wulke praščenje žiwjenja: Kaž budže moja
dušha wumóžena a šbóžna? — Šhtož pak taž steji k kwoje-
mu Knjesej, tón bo tež wjazn njeboji hídženja a njepšhecžel-
stwa kweća; tajki woštanje kweřny kwojemu Šbóžnikaj, a kóž-
dy džen je jemu krocžel bližšcho k temu kónzej, ke kotremuž
khwata. To žu najšbóžownišchi cžlowjełoj, polni wjekełosće
a křoblosće, hotowi k křobwojowanju sa Bože kralestwo, do
kotrehož Jesuž žam naž woła se kwojim křutnym kłowom:
Šhtož njeje sa mnje, tón je pšhecžimo mi, a šhtož křobu nje-
hromadžuje, tón rošpnyje.

Bóle, hdnž-li hewał mamny w našim cžaku pošajacž
i žylym kwojim sadžerženjom a se kwojim kweđćenjom, so
chzemny wuštupicž sa Jesuža, a to niž jenož jeho dla, so by je-
ho cžescž pšhišporjena była, ale wošebje tež tny dla, kiž steja
i boła abo žu w štrasche, so bo šhubja wot praweho pucža, kiž
k šbóžnosćej wjedže. A niž napožledk našej dla, so by Knjes
junu njednrbjał wo naž prajicž: Ja waž nihdy nježnym pó-
snał; ale so by nam płacžilo jeho wjekele kłowo: Ty žu na
małym kweřny był, ja chzu tebe na wjele pošajicž: Dži nuts
k twojeho Knjesa wjekełosćej! A to daj nam Bóh! Hamjen.

Nalětny křowatowny cžak.

Kłóž: Eso Bože džecž wjekełće.

Kaž rjane, křažne nalěčžo

Nam sažo pošlał je naš Bóh,

Hdnž šnowa saž' wšcho wožiwja,

Eso seleni wšcha krajina!

Bjes lišča nahe šhtomny wšchē

W šymy žu kaž šemrēte,

Pak w cžaku rjanoh' nalěčža

Eso w nowejej pšhi selenja.

Nětk štwórba saž je rjanu twar,

Wot Boha šemja rjanu dar,

So šwjekełiła, žiwila

By cžlowstwo, wšhitke štworjenja.

A nam ptacžki žo saž' wróczeja,

Kiž w najymje naž wopušćža,

Eso i nami takle wjekeła

A křažnje Bohu špěwaja!

Wot šemje škřowroncžk wjekele

Eso k njeby horje pošbēnje,

Nam křelusch kwoj tak šaspěwa,

So dołny, hory šaklincža!

Nětk pola, kufi, šahroda

Eso kaž najrjenšcha šahrodka!

Wšcho roscže, křčēje, plód chze nješć,

So wšhitko jědž, — Bóh pak měł cžescž!

Se žitom pola wobžnte,

Kaž steja mlódnē, šroštlive,

Kaž wupyšćena, kwećkojta

Je šemja wšcha tu wot Boha!

Hdnž tale šemja šachodna

Eso takle rjana šwobleka,

Kaž hałle wjele rjenišće

Je Štworicžela bndjenje!

Tuž šraduj žo, wšcho cžlowjełwo!

Křwal Boha, Knjesa Wěčného!

Kiž sa tebe a twoje dla

Wšchom' roscž, křčēčž, šrawicž, narošć da!

Budž, Štworicželo, Tebi cžescž!

Daj šemi dale plódn nješć,

So wšhitke Twoje štworjenja

Eso wjekełiše žiwjenja!

J. W.

1600 lět.

1600 lět, to njemóže něšto se křešćijanišćich štawišnow
Němšćej bncž a tež njeje. Ale 1600 lět je žo 22. meje miny-
ło, so wumrē Konstantin Wulki, přeni křžor romšćeho křžor-
stwa, kotryž žo ke křešćijanišćej wěry wuřna. Wobřjedž
pšhihotow na wojnu pšhecžimo Persam wotwoła jeho
žmjercž. W měšće Selsuopolis w Bithymišćej bē jemu
špóšnacže pšhišćlo, so drje žo kónž žiwjenja bliži a wón žo
pšhihotowasche na křčćenizju. Haj, hałle tam a hałle lēta
po tym, so bē wón křešćijanišću wěru jako wěru štata pšhi-
póšnał, hotowasche žo wón, se křwiatej křčćenizju žo žyle ke
křešćijanišćej žyrkwi wuřnacž. A to žo šta w Nikomedišćej.
Tam wuřćicž jeho na žmjertnym ložu biskop Eusebius Ni-
komediški a tam křžor pošledni džē křwiatkow wumrē 22.
meje 337.

Žyrkwine štawišny žu tutomu křžorej, kotryž hišćće
ras wšchē mozy hobřšćeho romšćeho křžorstwa šjednocž, wje-
le cžescže a křwalby pšhižpikē, jemu tež to cžescžaje pšhimje-
no „Wulki“ dale. A Konstantin je tež wjele wažneho sa štat
a žyrkej wuřonjał. Wón bē tón pošledni wulki křžor rom-
šćeho móžnacžstwa do nawala Germanow, kotremuž wono
podleža.

Ale pšhi tym dyrbi žo wuřnacž, so štawišny wo tutym
křžoru tež to a tamne wjedža powjedacž, šhtož wobras tute-
ho wjercha taž rjanu a blyšćčazn njewoštaji, kaž žu někošči
se štawišnarjow jón molowali. Ale to je wěšte, pšhi wšchē
brachach, kotrež wón mějesche, je wón wulki mjes wjerchami
tamneho cžakža, kotryž bē w křwajim žylym položēnju cžēžki
cžakž a pošny wojowanjow a bēdženjow.

Najwuřnamnišće, haj něšto nježlyšćane sa žyle štare
štawišny bē jeho taž mjenowanu: edikt toleranzu — Toleranz-
edikt —, kotryž wón hižo 313, hdnž žo hišćće i Ricinijom do
móžnacžstwa dželešće, w Milanu wuda; i tutym bu pošajene,
so ma křešćijanišćwo se štarym pohanišćwom rune prawo.
S tym šhubi pohanišća wěra kwoje dotalne prawo nabožina
štata bncž, a křešćijanišća wěra doby kwoje přenje pšhišpóšna-
cže w štacže.

Konstantinowe mjeno je dale njerosdžēlnje šjednocžene
i přenje wulkej žyrkwinišćej šhromadžišnu žyleho křešćijani-
šćwa. To je tón taž mjenowanu přeni oekumenišći kōncil we

měsíce Nicaea w lěće 325. Na nim dosta t. mj. Nicaeniske wuśnacze hwoju płačiwosć.

W Konstantinowych poštajenjach a w Konstantinowym czaŕu ſu ſałoſki zŕehy daſſheho roswicza kſheſczijanſkeje zŕkweje w tym, ſchtoſ ſtat a zŕkej naſtupa. A tež daſſhe roswicze ſtata ma w Konstantinowych poštajenjach hwoje pſchicziſt, woſebje w tej, ſo Konſtntin hwoju reſidenzu ſ Roma pſchepołoſi do raſſheje Europy a tam druhe a nowe hłowne měſto natwari, Konſtantinowe měſto: Konſtantinopol. Runje tole bu ſobu ſ pſchicziſtu kaſ ſa rospadnjenje kſheſcziſtwa do wjeczorneho móznaſtwa ſ ſtarym hłownym měſtom Romom a do raſſheho móznaſtwa ſ nowym hłownym měſtom Konſtantinopolom taſ ſa rosdželenje katolſkeje zŕkweje do romſto-katolſkeje pod wjedniſtwom romſkeho biſkopa, kotryſ ſo hamſ mjenowaſhe, a do grihiſko-katolſkeje zŕkweje pod wjedniſtwom konſtantinopolitaſkeho biſkopa.

Lěto 337 ſkónči potajkim waſny a ſcžehwkom poſny czaſ tuteho přenjeho kſheſczijanſkeho kſheſora, kotryſ bē ſam ſ knjeſom 324 hač 337 a w tutym czaſu tež nowe doſkladne ſarjadowanje kſheſorſtwa pſchewjedže a ſkónči. Mjenujemy jenoſ ſchtyri mjena, te mjena tŕch 4 hłownych poddželow kſheſorſtwa, ſo bŕchmy poſaſali tutu wulkomóz Rom: Orient abo raſſhe kraje w Aſiſke; Illyricum, to ſu něhdže baſtanſke kraje — Italia, te kotrejſ ſluſchachu kupy a poſnózna Aſrika — Gallia, to je Frantzowſka, Šchpnſka, Britaniſka a poboczne kraje. Mſz jeno, ſo ſo ſaſo lěſtſotki runaja, pomina naſ, ſo tuteho kſheſora a jeho roskudneho czaſa dopomnicž, ně tež zŕh naſ czaſ pomina, rospominacž, ſchto maja ſaſdžene 2000 lět na ſebi a w ſebi a w nič woſebje doba tuteho přenjeho kſheſczijanſkeho kſheſora.

Chžemy tu hnydom pſchidacž — runje ſa naſch czaſ — ſo po tutym kſheſoru hiſchže ras pſchidžže jedyn, kotryſch chžſhe wſcho to, ſchtoſ Konſtantin Wulki a po nim jeho hynojo ſałoſichu a ſpēchowachu, ſaſo powrócžicž, kſheſczijanſku wēru ſnicžicž a ſtare pōhanſtwa a jeho pſchibohow ſaſo t. rj. na thron ſadžicž: Julian, kotremuſ ſu ſtawiſny pſchimjeno Aſpoſtata daſe, to rēka: wotpadniſ. Jeho czaſ bē tehodla tež krótki wotmērjenn; 361—363 ſu lēta jeho knježerſtwa. Sawoſtajene je, ſo je wón na ſmjercž ſranjenn na bitwiſchžu ležo ſawoſtaſ: „Dha wſchaf ſy Ty tola dobyſ, Ty Galilejſki!“

Miſionſki jubilej.

W pſchichodnym měſazu — 9. julija — ſwjeczi naſche eiangelſke miſionſtwa woſebity jubilej. Budže tomu 200 lět, ſo přeni ewangelſki miſionar na aſrikanſku ſemju ſtupi. A wón pſchidžže ſ Lužicy, Herrnhuta. Georg Schmidt bē jeho mjeno.

Tutón džen chžedža tam w Aſrizy hódnje wopomnicž, a to w miſionſkej ſtaſiji tuteho přenjeho aſrikanſkeho miſionara, w Gnadentalu w Rapprovinzy. A tam, hódžž je něhdn miſionarowy dom ſtaſ, chžedža pomniſ poſwjecžicž.

Tutón jubilej naſ ſaſo ras na to dopomni, kēlko miſionſkeho džēla je naſcha Lužiza ſobu wuſonjaſa, woſebje pſches Herrhutſkich, ale paſ tež ſ bohatymi miſionſkimi daraſmi a woporami, kotrejſ ſu ſ lužickich woſadow pſchikhadžake.

ſſoje pohladanje.

Poboſneho muſa ſo praſchachu, kaſ pſchidžže, ſo je pſchi wſchēm njeſbožu žiwjenja pſchēzo hwoju cžichu myſl a raſdoſčž ſebi ſdžeržaſ. Wón wotmoſwi: „To ſ toho pſchidžže, ſo ſa hwojeje woczi derje na kēdžbu hjerje; pſchetoſ wſchitko ſke pſchidžže pſches myſle do wutroby, ale tež to dobre.“ A jaſo

ſo jeho daſe praſchachu, kaſ wón to cžini, praji wón: „Kōžde ranje, přiedn hač do hwojeje powoſanja a mjes ludži du, kēdžbliwje hwojeje woczi na tſoje ſkožu: Najpřiedn poſbēhnu jej ſ njebjeſam a ſo na to dopomnu, ſo je moje najwaſniſhe powoſanje a wotſſnjeny kōnž mojeje žiwjenja a mojeje wotmſhlenja tam horſach. S druha ſkožu jej na ſemju a wopomnju, kaſ maſo ruma triebam, ſo bŕch jōnu mōj row w njej namaſaſ. S tſecža hladm woſoſo ſo a wobhladuju ſebi hromadu tŕch, kotrymž ſo hiſchže hōrje dže hač mſ. Na tole waſchne ſo wiſheje ſrudobn troſchtuju a hŕm ſe ſwētom a ſ cžlowjeſami ſpoſojny w Boſy.“

ſchto ſluſchich ſe ſowjetruſkeje?

W nowinach ſowjetruſkeje piſhe ſo w tuſhwilu ſaſo ras telko wo zŕkwinej politiſzy, ſo ſo džiwaſch. A tež na tym, ſchtoſ ſo piſhe, ſo džiwaſch — abo tež niſ; mjenujzy tehdy ſo na tym, ſchtoſ ſo piſhe, njeđiwaſch, hdyſ wēſch, ſo je kſheſczijanſka wēra žiwa mōz a ſo je ta zŕkej, w kotrejſ je kſheſczijanſka wēra, tež žiwa mōz. Nowiny tam mjenujzy pſchidaja, ſo je zŕkej hiſchže „žiwa“ a ſo runje nētkle tež mjes jenym džēlom młodžiny wliwa dobywa. Nowiny „Prawda“ mēnja, ſo ma na to poſaſacž, ſo naboſny cžlowjeſ njeje mi a tebi ničo njeſchēčel ſowjetwſchnoſcže a ſo Stalinowa wuſtawa ſwobodu ſa naboſne žiwjenje ſarukuje. Wone tež warnuja, ſ namožu pſchēčiwu zŕkwi poſtupowacž. Tež njeje pſchihōdne, Bože domy ſacžinjecž. Naboſna mōz hŕlſni ſo ſ tym cžim hōle, a wojowanje pſchēčiwu naboſinje bŕwa cžim cžēſhe.

ſaj, taſ wſchaf je wſchudžom po zŕlej ſemi; Kſheſczijanſka zŕkej njeje wot cžlowjeſow, wona je Knjeſowa! Tohodla paſ tež cžlowjeſoju ju njeſchewinu! ſaj ani hele wrota zŕkej Knjeſowu njeſchewinu!

Bjes wuſpēcha.

Bolſchewiſki czaſopiſ „Antireligioſniſ“ woſjewja wſchēlaſeho, ſchtoſ je ſajimawe ſa ruſki lud a ſdobom ſa wſchē druhe. Chžyjo nochžyjo dŕbſi wón pſchidacž, ſo ſu wſchē poſpſty, naboſne žiwjenje w ruſkim ludu ſaduſhncž, bjes praweho wuſpēcha woſtaſe. Pſchi wiſhej ſtatistiſzy rēči to, ſchtoſ ſo w žiwjenju luda jewi, ſa to, ſo naboſne žiwjenje we ludu pſchibŕwa. Taſ dŕbſi czaſopiſ wuſnacž, ſo ſu ſo w někotrych krajinach bjesboſne ſjednocženſtwa ſkoro zŕle ſhubile. Nawopaſ ſo powē, ſo ſu tam naſtaſe zŕkwinſke kſhory, do kotrychž woſebje tež młodži ſaſtupuja. Mjedžiwaſo wſchēch ſaſaſow ſu na poſkupje Krim mjes Mēmžami wucžerjo, kotſiž w ſchuli „naboſnu propagandu“ cžinja. Tam a ſem ſpſtują woſadn, nowe zŕkweje twaricž, abo zŕkweje, ſ kotrychž bēchu towaſtrownje ſcžinili, ſaſo ſa to wuſiwacž, ſa cžož buchu ras natwarjene. Wo ſaſonju je tež mōžno, nowe Bože domy twaricž a ſtare Bože domy ſaſo ſa Bože ſluſbny wuſiwacž. W žiwjenju je paſ to potom hiſnaſ. Hdnyſ woſadn taſke nēſchto ſpſtāja, namaſaja taſ wulke ſadžewki, ſo njeje ſkoro mōžno, je pſchewinncž. Hdnyſ piſma wo to ſapodaja, maja wumēnjenja dopjelnicž, kotrejſ ſu lēdma dopjelnicž. Hłowne wumēnjenje je, ſo ſo pſchēčiwu namjetej, Boži dom ſaſo ſa Bože ſluſbny wuſiwacž abo nowy Boži dom twaricž, proteſt bejsboſnych njeſbēhnje. Mimo toho ſo žada, ſo ſu twarjenja w dobrym porjedže. Tež dŕbſi Božſi dom ſnajmjeſſcha wjaſ hač 10 kilometer wot ſchule ſdaleny bŕcž.

Mēnimy, ſo ſu to wuſnacža, kotrejſ wſchitkim podawaju mnoho, ſchtoſ ma ſo rosmſhlicž. A hdyſ ſo njemſlimy, je drje taſ, ſo tuto naboſne hibanje hŕlſniſhe hač jo tutón czaſ

hopiž wopižuje. Pšchetož hdyž tuczi tak sažakli bjesbóžni hižo telko wošjewjeja, je sa tutym wošjewjenjemi wjazn pytač. Njedy wšchitn, kiž pšhecziwo wěrje doznja a pšhecziwo fšhefczianskej wěrje wožebje steja, — a tam w Ruskej dže to wo fšhefczijanstu wěru! — spósnaja, so podarmo žo prózuja, so podleža, so Khrystužowa žyrkej tola dobywa!

Zyrkej a stat.

Dar wjednika a kanzlara. Njédželu 30. meje, požwjezcichu w Dortmund-Vöttringhausenje nowu žyrkej, kotruž Khrystužowu mjenuja. Tej dari wjednik a kanzler Adolf Hitler dwaj šlěbornej šwěcničej; kóždy ma pjecz rukow a tak pjecz šwěcžkow.

Zyrkwinški šwontowny hamt je najwysšchemu rostajowarjej němšeho kóžštwa po bolschewiskim nadpadže na panzerowanu kóž „Deutschland“ scžehowazn telegramm póžłak: „Žyła němška ewangeliska wukrajna diaspora wě žo i němškim ludom pšhes jene w roshorjenju dla bolschewiskeho nadpada na panzerowu kóž „Deutschland“ a we žarowanju wo padnjennych“. Šłowny admiral Raeder wupraji žwój džak a póžłak telegramm: Wam a němškej ewangeliskej wukrajnej diasporje žo džakuju, šdobom w mjenje wójnskeho kóžštwa sa žobuščazucze, kotrež Wn po cžerwjennym nadpadže na panzerowanu kóž „Deutschland“ wuprajiščje.“ — Ssmn dyrbjeli šhonicž, so žu i cžezžošanjenych někotři semrěli, tak, so je žebi nadpad žadał 30 woporow žmjerče. Ssedmjo bėchu tak cžezžo šranjeni, so jim njebė wjazn pomhacž. Wjednik a kanzler je porucžik, so maja žo tuczi padnjeni w Němškej pošhowacž.

S Westfalensteje žo pišhe, so je tam „Ewangeliska žónska pomoz“ — „Ewangelische Frauenhilfe“, w Sakskej je to „Christlicher Frauendienst“ — w pošlednich 4 lětach šroštku wot 10 000 žobuštawow na 170 000! To je hobršte rošwicze a šnamjo sa to, so ewangeliske žónske jenož njehadža po mjenje fšhefczijanški a wožadne bncž, ale so čžeja tež šjawnje a šprawnje žobu škutkowacž a žo wušnawacž.

Mišioniski štan štejeshe loni pšchi olimpiškich hrach njedaloko športowanisčje a je był jara wopytann wot wukrajnych a tukrajnych. Lětka žu jón sažo na ranjšim kónzu Barlina štajili. Pšchi přenjeji žwjatocžnosčzi bė žo 2000 šhromadžiło a štan bė pošny. To je lětka — runje kaž šańdžene lėto šnamjo sa to, so je pytanje a praschenje w ludu a so žo ani njehańbuja ani njeboja na tajkich wuhotowanjach w pošnej šjawnosčzi wobdželicž a pšhedewšchem, so njeišu liwžn. Woni maja wolu a pšhińdu. Wulke pšhirunanje wo wulkej wječeri je naž runje hašle na to dopomniło, so to tež mōže cžiščje hinał bncž a tež cžiščje hinał bncž a tež cžiščje hinał je, so njepšhińdu, runjež žu pšheprosčeni. Woni, kiž hewał žo hordža: „Šdžež je wola, tam je pucž!“ S tym šjawnje praja, so tu wola njeje — hacžrunje žo fšhefczijenjo mjenuja. A kaž žebi Khrystuž wšch samolwjenja waži, to dopraji wón runje w tutym pšhirunanju. Wurecže žu to a wurēcže i wurēcjam. A žadym i nich jeho wječerje njewopta. Haj, tuto pšhirunanje, na kotrež bė tež we našim šopjeńku nutrnosč 2. njedžele po žwj. Trojizn šačžena, štaja kóždeho a kóždu pšhed to šhutne pošlednje rošbudženje wo šbóžnosčzi a wo šbožu. A my žmny wšchitn pod tutym pšhirunanjom a pod tutym rošbudženjom. Šhto žmny my: wurēcžowarjo abo wušnawarjo, wurēcžowarčki abo wušnawarčki?

Se Šerbow a i daloka.

W Šernhucze wuhotuja žwój tulětny mišioniski žwjedžen 20. junija. Tutón žwjedžen ma lětka něšto wušnamneho. 200 lět je žo lětka minyło, so Bratrowska gmejna žwoje mišioniske dželo w Afrižn šapocža. Mišionar Žurij Schmidt bu tehdy jako přeni wupóžłann. Šernhut wocžakuje wjele hoščzi i kužiškich wožadow.

Do Wittenberga pojědže, kaž bė tu hižo wošewjone, 20. junija i Drježdžan wožebity cžah. Šchtóž čže wot žem žobu jěčž, doštanje na železnizn potuńšchenu jěšbu hacž do Drježdžan. Jěšba je wožebje sa mužškich myšlena, kotřiž w Luthe rownym mēščje wožebity wulki šjawnny wušup wuhotuja, tola mōžeja tež žony i tutym cžahom žobujěčž. Tež i Lipska pojědže wožebity cžah. Samolwjenja maja žo pak hnydom štačž a šchtóž žo na žwojeho šararja wobrocži, tam wšcho datšhe a pšhihódne šhoni. Sa tak tunju płacžišnu, kaž žo tu pošticži, pojědžesč lėdy hdy sažo do Wittenberga.

Bibliški pucžniš.

3. njedžela po žwiatej Trojizn, 13. junija: Tute město njepotrjeba šlónza ani mēžaza, so bncžteji w nim žwěcžiker; pšchetož ta kražnosčž Boža roškwěcži to žame, a jeho žwěza je to jehnjo. Šjewj. Žana 21, 23. — Łuk. 15, 1—10. — 1. Mōjš. 1, 26. 27. — Pój, Jėsu, naša jažnosčž, a wjedž naž je žwěta, ach, daj nam žwoju kražnosčž, nam wotamkni njebježa. R. 7, 10.

Póndžela, 14. junija: Khrystuž je žo i u n u šjewi pšhes žam žwój wopor i šahubjenju hrěcha. Šebr. 9, 26. — R. 439, 4. — Pšalm 84. — 2. Šam. 22, 1—25.

Wutora, 15. junija: Tehodla nještaračje žo wo jutšiši džėn; pšchetož jutšiši džėn budže žo wo to žwoje štaracž. Došč je, so ma kóždy džėn žwoju wobcžeznosčž. Matth. 6, 34. — R. 321, 2. — Romšk. 15, 1—13. — 2. Šam. 22, 26—51.

Srijeda, 16. junija: Šbóžni šče wy, kiž wy tudny pšlacže; pšchetož wy budžecže žo žmjerčž. Łuk. 6, 21. — R. 697, 7. — Romšk. 15, 14—21. — 2. Šam. 24, 1—10.

Šhtwórtk, 17. junija: Šhtóž pola cžłowjekow je nje-mōžne, to je pola Boža mōžne. Łuk. 18, 27. — R. 297, 8. — Romšk. 15, 22—33. — 2. Šam. 24, 11—25.

Pjatt, 18. junija: Šhtóž ma, temu budže date, so wón doščž šmēje; šhtóž pak nima, wot teho budže tež to wšate, šhtóž wón ma. Matth. 13, 12. — R. 494, 1. — Romšk. 16, 1—16. — 1. Kron 29, 1—13.

Ssobota, 19. junija: Woni žu pšhes wěru krašestwa pšchewinšli, prawdoščž cžinili, šlub došali, lawam klamy šatylali, žu žo mōžni ščžinili se šlabošče, žu pošhynjeni we wójnje, žu žušnyh wójška šahnali. Šebr. 11, 34. — Romšk. 16, 17—27. — Šej. 65, 17—19. 24. 25. — Daj mōž, hđžež žana wjazn nej, daj mōž so cželo škludžu; hdyž cžert mi napšhe-cžiwo štej, daj mōž, so jeho šudžu; hdyž lěštny žwět mje šawješčž nēt a čže žo na mnje šlobicž, daj w žiwjenju a we wumrjecžu mi mōž, jón dele pobicž. R. 478, 6.

Wištowanje:

Rni. 2. w D. a i. J. W. w D.: Waju pšhipóžłann pšhińdžesčteji nadobo. Wutrobny džak a wjele dobreho. Redaktor.

Sa 4. po Tr.: B. . . . r w B. — **Sa 5. po Tr.:** Šh: we B. — **Sa 6. po Tr.:** R. w B.

Porjedženka: Tndžėńšhi šerlušch „Pod šchitom Jėsuža“ bė nam póžłaka Š. B. (niž J. B.).